

Proloog

Het is ongeveer 2002 als binnen de eenpersoonsmotorclub het idee ontstaat om ooit eens "een rondje Engeland" te doen. Met de motor langs de kust van Groot Brittannië. Gewoon naar de kust rijden, dan oversteken naar Engeland en rechtsaf slaan, zo dicht mogelijk langs het water en dan maar zien wat je tegenkomt. In 2002 ben ik trotse echtgenoot en papa van 2 dochters van 8 en 10 jaar oud, tevens eigenaar van een motor waarmee ik graag tochtjes maak. In 2002 hield echter mijn baan op te bestaan en andere plannen, zoals de beroemde Alpentour, weerhielden verdere uitwerking van het rondje Engeland.

Jaren later, het is dan 2013, gaan we onze oudste dochter ophalen in Yate bij Bristol, na een extra jaartje Highschool : we rijden met een huurcamper naar Lands-End en daar hoor ik voor het eerst van de "end-to-enders". Dat zijn mensen die op vaak hilarische wijze de route hebben afgelegd van John O'Groats als meest Noordoostelijke punt van Groot-Brittannië 's vasteland tot aan Lands-End als meest Zuidwestelijke punt. Dat wil ik ook: op de motor maar dan "the long way round". Gisteren pas leerde ik een nog mooiere term : mijn route vormt zo meteen "the shape of a nation".

Als enig lid en voorzitter van de Eenpersoonsmotorclub geniet ik vele voordelen maar heb ook enkele verplichtingen en één daarvan is dat ik moet luisteren naar mijn eega. Het is inmiddels 2016 geworden, beide meiden studeren en hoewel ik veel vrijheden heb kan ik niet zomaar 3 weken weg. Dus mijn Tour d'Angleterre wordt deel van een gezamenlijke vakantie: eerst ik een week naar Schotland, dan vliegt zij in op Edinburgh, vervolgens samen op de motor een week naar het Lake District. Apart heen en samen terug. Of we passen dat plan aan en gaan naar West Schotland. Of misschien passen we ook dat plan nog aan.

Ergo: het is nu 2016, woensdagavond 17 augustus. Ik heb een prima motor met verse olie, een set van drie motorkoffers die nu nog leeg zijn, waterdichte motorkleding en een ticket IJmuiden-Newcastle. Morgen heb ik als vrije dag ingepland en ga ik alles inpakken en nog even een stroomdraad trekken voor het opladen van telefoon en tablet. Morgenavond is ook de koffer van mijn vrouw ingepakt. Dat is het plan. Wat vaststaat, is dat vrijdag de Ferry met de motorclub aan dek het zilte zog zal kiezen.

Dag 0 Duiven

Donderdag 18 augustus. Een normale doordeweekse dag zonder afspraken. Het is langzaamaan middag geworden. De laatste telefoontjes met klanten zijn gepleegd, alle benodigde inkopen zijn gedaan, kaarten liggen klaar en na het maken van een lijstje van dingen die ik zou kunnen vergeten begin ik langzaam de linkerkoffer en topkoffer van de motor te vullen.

In eerste instantie had ik nog een vaag idee om tijdens de ronde een paar keer te kamperen. Niet zozeer om geld te besparen maar om nog vrijer te zijn. Dat hield in dat ik de afgelopen weken diverse lichtgewicht tentjes heb gezien en zelfs een lichtgewicht slaapzak heb gekocht. Maar op het laatst heb ik bedacht dat ik toch niet zelf ga koken en dus in restaurants ga eten. En waarschijnlijk ook ergens ga ontbijten. En dus zou het 's nachts wel eens nat en koud kunnen worden zodat je eerst de tent moet drogen en voordat je dan weer op pad bent is het al snel laat in de ochtend.

Dus ga ik niet kamperen. Dus hoef ik minder in te pakken. Dus ben ik snel klaar.

De rest van de dag niets bijzonders gedaan.

Of toch wel? Ik ben nog even naar Bever in Arnhem gefietst voor de aanschaf van een T-shirt met lange mouwen. Het is immers best warm voor de tijd van het jaar en als je dan met korte mouwen in je motorjas rondrijdt gaat het best plakken. Bij Bever raden ze een hou-je-cool shirt aan dat mij de komende dagen uitstekend gaat bevallen. Voor advies dus naar Bever! Voor een goed verhaal naar het volgende hoofdstuk.

Dag 1 van Duiven naar IJmuiden

Na weken van weinig tijd voor voorbereiden zijn gisteren de motorkoffers gepakt en deze staan in de kamer. Het is 8:30 en ik zit in het zonnetje in de tuin met een ontbijtje en begin met het maken van het verslag. Alle huisgenoten zijn aan het werk of aan de studie dus heb ik alle tijd aan mezelf. Zo meteen knoop ik de koffers op de motor en ga beginnen met alweer een jongensdroom : een reis om het Verenigd Koninkrijk in een onbekend aantal dagen. Heb ik alles bij me, op een logische plek? De weersvoorspellingen baren me zorgen: de eerste dagen alleen maar regen en buien.

Start in de Carillonstraat Duiven ca 11:30. De eenpersoonsmotorclub gaat op reis, tegelijkertijd start men de motor en rijdt de straat uit. Nog even tanken en dan weg richting de Ferry naar Newcastle. Bij Amsterdam wordt bij Kim (leuke meid) van Motorcity nog even koffie gedronken. Kim regelt de webshop verzendingen en met haar heb ik gezocht naar een standaard regendichte col voor aan mijn jas. Prima service, helaas uiteindelijk geen zaken kunnen doen.

Van Motorcity rij ik langs het kanaal naar de kust. Bij de pont naar Zaanstad gaan we even lunchen en kachelen dan naar IJmuiden. Te vroeg komen we aan en staan voor in de rij. Naast ons komt Jim uit Portland Oregon te staan. Jim is gestart in Kopenhagen, heeft daar een fiets gekocht en is via Groningen, Breda, Rotterdam en Haarlem nu op weg naar Newcastle en daarna Glasgow. Jim komen we weer tegen in de bar en samen met motorrijder Marco uit Rimini en een ouder stel uit Twente wachten we op het vertrek. Met bier. Hoezo sport verbreedert? Bier verbreedert beter!

Overigens, als je de foto van Jim ziet moet je dan ook niet een beetje denken aan Fred Flintstone.... Marco is een vreemde snuiter. Een Italiaan die flegmatiek is, met humor. Hij spreekt uitstekend Engels en legt uit dat hij Garmin importeert in Italië. Ik ben jaloers op zijn navigatie systeem dat zelfs een regenradar op het scherm toont: kun je mooi om de nattigheid heen sturen.

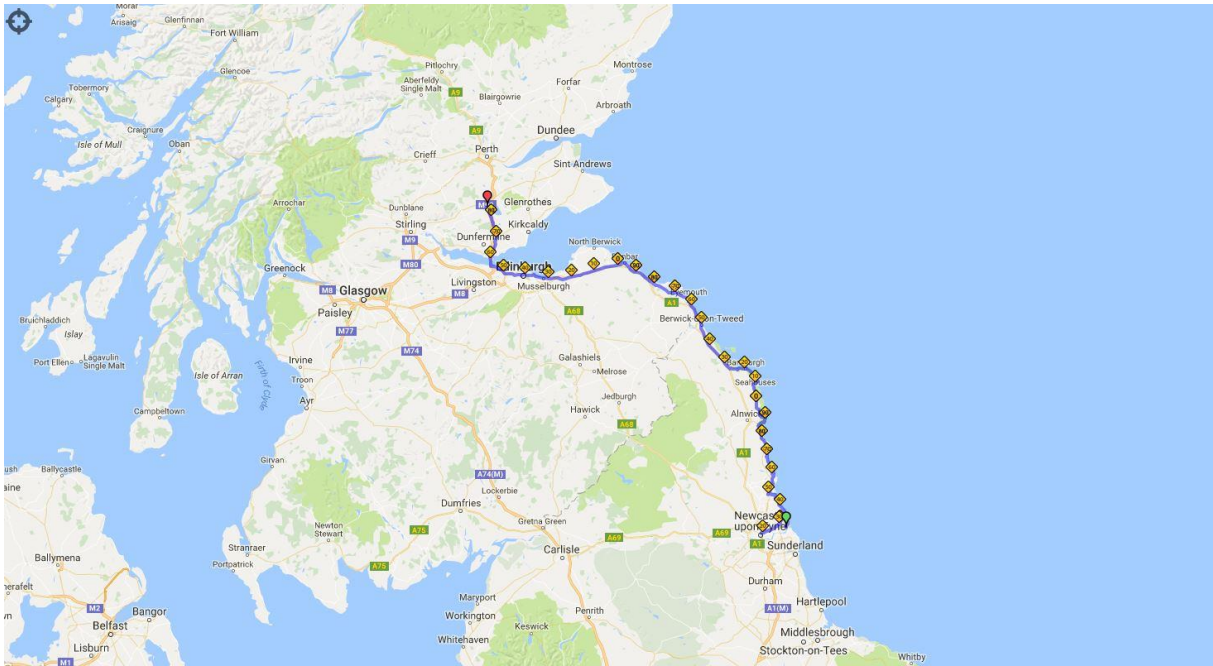
Het weer wordt grijs en na de eerste nautische mijlen begint het te miezeren. Marco daarentegen neemt nog een slok, kijkt op zijn Garmin en voorspelt goed weer in Schotland. Ja ja. Italianen zijn goed. En betrouwbaar.

Mijn hut is schoon en koel. Het is te vroeg voor het diner. De eenpersoonsmotorclub loopt een rondje schip, proeft twee Whisky's in de scheepswinkel en gaat even het dagboek bijwerken. Dan is het 20:15 en gaat het restaurant open. Met een buffet van zeker 20 meter heerlijkheden van lam via zal tot garnalen en bakaardappeltjes. En alles daar tussenin met als afsluiter kaasplank of zoetigheid. DFDS, goed gedaan!

Na het toetje echter herzie ik mijn mening: DFDS, uitstekend gedaan!!

Teruglopend naar mijn hut kom ik weer langs de scheepsshop, en het is heus waar, er staan zeker vijftig malt whisky's om van te proeven. Dus nog één klein slokje om het af te leren en dan naar bed. Morgenochtend een grote verrassing!!

Dag 2 Van Newcastle naar Kinross

Even voor de wekker word ik wakker.

Heb eigenlijk wel zin in een koffie. Voor bij de meegenomen mueslibolletjes. Omdat er nog wel tijd is kleed ik me aan en stap uit de hut en wat blijkt: zon!

Wat blief? Ik zeg zon! Had Marco de Italiaan dus toch gelijk.

Snel koop ik een beker koffie en met mijn Hollandse zuinigheid zit ik fijn in de zon te ontbijten. Even later loop ik een rondje kom ik uit op het voordek om te zien hoe de Filipijnse zeelui, waarvan ik er een paar meen te herkennen als ober en als kok van gisteravond, bezig gaan met katrollen en meertouwen.

Halverwege mijn appeltje komt Jim van gisteren nog even kletsen en bliken we terug op een leuke avond en vooruit op een mooi verblijf in Engeland. Dan is het tijd om de motor op te halen. Waarbij het blijkt dat ik weliswaar als eerste de boot op mocht maar dan ook samen met de andere motorrijders in een doodlopend steegje was verwezen. Pas als alle vrachtwagens en personenwagens weg zijn mogen wij stoere mannen onhandig achteruit steppend de uitgang opzoeken.

Via internet had ik 10 kilometer onderweg naar het noorden, in Whitley Bay, bekend van Marc Knopfler, een telefoonwinkel gevonden waar ik een data simkaart kon kopen. 10 kilometer verderop blijkt dat niet te kloppen. Ze verkopen daar alles behalve Vodafone data simkaarten. De jongeman aan de balie verwijst me naar Newcastle dat overigens veel verder landinwaarts ligt dan North

Shields waar de Ferry aanmeert. Hij vertelt ook dat in Schotland de dekking van Three beter is dan van Vodafone.

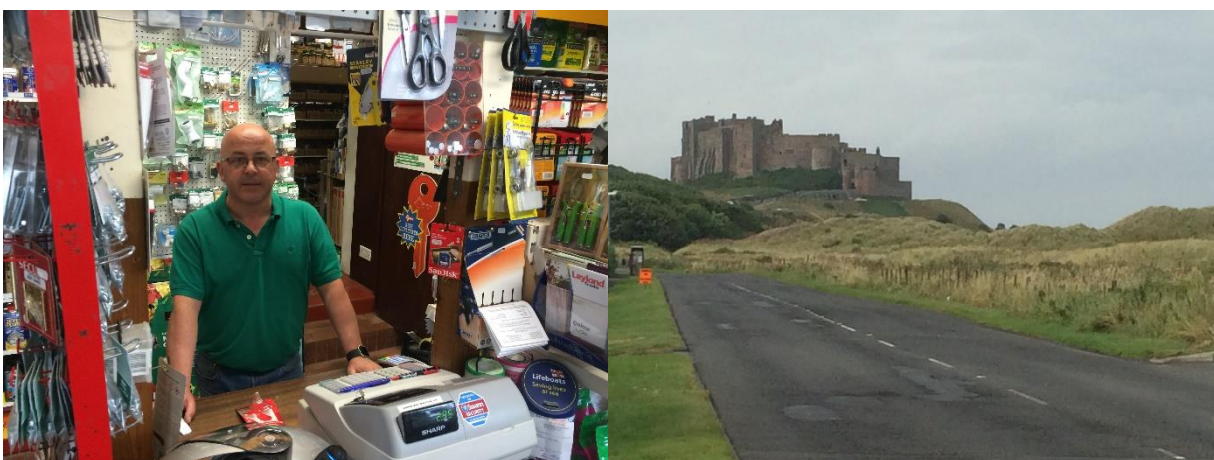
Zowel de Three als de Vodafone winkel ligt midden in de winkelstraat dus parkeer ik de motor op de stoep en leg een slot aan. Mag dat? Kan dat? Is het veilig? We zien wel. Nadat ik eerst probeer een Three kaart te kopen (werkt niet?) wandel ik naar de Vodafone shop. In die winkel raak ik geanimeerd aan de praat met een oude man die een Nederlandse voetballer coacht. Of vertegenwoordigt. Of alleen maar kent. Ik moet nog wennen aan het accent. Maar uiteindelijk ga ik weg met een simkaart die over 30 minuten actief wordt. Slim als ik ben neem ik een koffie op een terrasje en wacht totdat alles werkt. Mooi. Dan nu weer op pad.

Bij de motor heb ik een kort gesprek met een gemeente ambtenaar die met geel hesje en karretje de vuilnisbakken naliep. Zeer geïnteresseerd vraagt hij of ik kom of ga. Hijzelf had net een week Schotland achter de rug en toont trots een foto van Loch, Highlands én een Triumph Tiger. Gaaf, zo vriendelijk. Ben vergeten een fotootje van hem te maken.

Het is droog, meer af dan toe schijnt er een mager zonnetje, soms vallen er een paar druppeltjes. Ik rij terug naar de kust en vervolg mijn route, zij het met een uur of anderhalf vertraging. Geen punt.

Rijdend langs de kust kom je langs verrassende plekjes. Kleine dorpjes die de rust ademen van armoede en gevluchte jeugd. Soms ook kleine dorpjes met bezienswaardigheden en soms met een hardware store. Deze winkel van Sam de Sinkel kwam goed.

Op een bepaald punt voel ik iets in mijn nek prikken. In mijn spiegel zie ik dat mijn intercom is losgelaten en bungelt aan een draadje. Samen met Sam de eigenaar selecteren we een geschikte

oplossing en een foto later ben ik weer onderweg. De plakstrips van plastic badkamer haakjes blijken beter bestand tegen het Engelse weer dan de dure 3M strips van de Sena Intercom. Weer iets geleerd.

Op een onverwacht moment, het zal niet ver van Marshall Meadows zijn geweest, wijzen vlaggen en een fijne klinkerstrook me op de overgang van Engeland naar Schotland. Een mijlpaal die ik even vastleg. Let op de dame op de mijlpaal. Ik heb haar zien klimmen. Geen fijn gezicht.

Over weer gesproken : als het weer slechter wordt kies ik ervoor om even een grote weg te nemen tot aan Dunbar. Vandaar wil ik weer langs de kust naar Edinburgh maar telkens leidt Tomtom me naar de doorgaande weg. Op zich is dat geen straf hoor, dus uiteindelijk geef ik me over aan de techniek van de moderne navigatie systemen en rij met een flinke gang richting Edinburgh.

Als ik de rondweg gerond heb leidt de weg over het water naar Dunfermline. Er ligt daar een prachtige antieke gietijzeren spoorbrug naast een moderne hangbrug. En schrik niet, op een paar honderd meter is men druk met het bouwen van een nog grotere imposantere brug. Binnenkort is deze klaar voor gebruik.

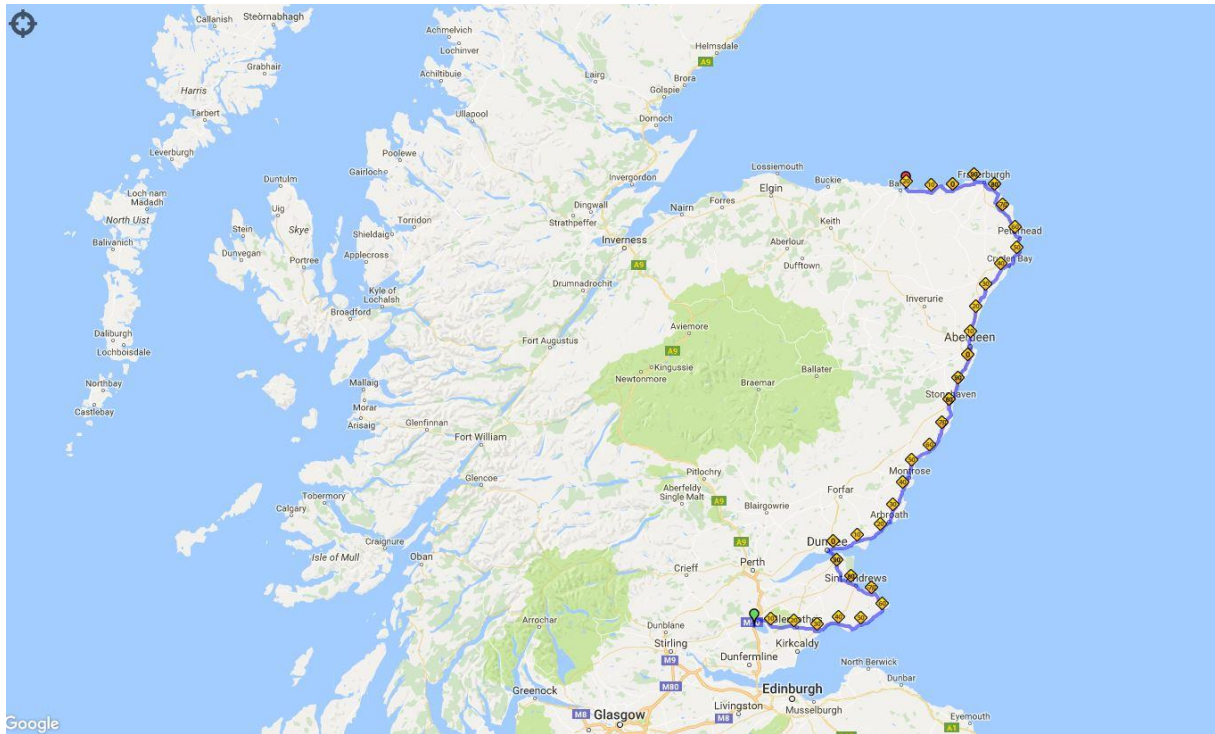
Enkele kilometers, het kunnen ook mijlen geweest zijn, sta ik bij een benzinepomp en ga via Airbnb proberen een kamer te krijgen. Dat valt niet mee. De enige kamers die vandaag vrij zijn kosten een klein vermogen. Booking.com doet beter zijn best en ik selecteer een B&B in Kinross, niet ver van Glenrothes dat bekend is van zijn Whisky distilleerderij (dat denk ik, onnozele hals).

In Kinross tref ik een Aziatische dame die het B&B heeft opgebouwd door allerlei uitbouwen en verbouwingen inclusief overnames van belendende percelen te combineren tot een fantastisch Booking.com presentatie. Snel ontvlucht ik mijn kamer voor de nacht op zoek naar pubfood en pints-of-lager. Via een gribus kom ik in een hotel met bar met prima Lager. Buiten wordt het ook droog.

De hamburger van het huis smaakt uitstekend en langzaam warm ik op. Teruglopend naar huis bedenk ik dat ik moe ben en al om 21:30 ga slapen.

Dag 3 van Kinross naar Macduff

Gisteren eindigde nat en koud. En er was geen verwarming in het B&B. Maar dat was gisteren. Vandaag begint helder met blauwe stukken in de lucht. Ik loop naar het B&B voor een ontbijtje. De dame blijkt Chinees te zijn die met 30 verhuisd is naar Colombia, daar een paar jaar gewoond heeft om daarna naar Barcelona te gaan. Uiteindelijk woont ze in Schotland. Hoe vreemd kan het leven verlopen.

Van Kinross om het Loch Leven naar de kust via Glenrothes (waar geen whisky vandaan komt, dat komt uit een plaats bij Rothes) naar Methil en Leven. Daar pak ik de kustweg weer op. De weg naar Crail is vlak en het wordt duidelijk dat er wel degelijk veel graan in Schotland is. Dan de hoek om naar St. Andrews, langs het Fairmont Hotel en een x-aantal golfbanen aan zee. Geen straf daar te moeten spelen. Met aanbiedingen van 18 holes voor £18,-.

Om niet alleen grote weg te rijden zwenk ik even af naar Tayport om dan langs de kust naar de brug naar Dundee te rijden. Net over de brug zie ik links een tankstation. Net te laat sla ik een inrit in maar ben te ver. Dan maar terug, dat betekent keren waar niet mag, wachten voor stoplicht, rechts en weer rechts maar vanwege obstakels 500 meter verder de rotonde rond en dan eindelijk het tankstation.

Tanken gaat goed. Betalen echter niet want de pinautomaat is kapot. De WC is kapot en de koffiemachine is "out of order". Dus koffie en een plas moet in het naastgelegen Olympia zwembad. Dat bad adverteert met een 50meter baan (niemand te zien) en een tropisch gedeelte (vol mensen) en een groot kijkgedeelte (waar je niet wilt zijn om het overschot aan vet aan de zwemmers te vermijden, nee, het is geen fijne aanblik). En de koffie is ook niet te drinken. Maar ja, ik ben dan ook niet in Schotland voor de koffie en om te zeiken.

Doppen in, helm op, sleutel om en weer verder. Het gaat langs de kust tot aan Arbroath, dan weer verder naar Montrose. De kust toont hier veel afwisseling met kastelen en strandjes en rotsen. Bij St.Cyrus kom je er ook achter hoe de vissers daar leven en leefden. Met regen wind en koude de Noorzee op. Ook Stonehaven is van origine zo'n vissersdorp, nu echer met iets meer toeristen die de levensstandaard aanzienlijk veranderd hebben. In Aberdeen verbaas ik me er over dat er op zondag gewoon gewinkeld, gewerkt, gevuilnismand en op straat geleefd wordt. Duidelijk een grote stad met veel inwoners en bezoekers die, net als de eenpersoonsmotorclub, op de esplanade een hapje en drankje doen.

Met volle buik en de zon op de bol rijden we noordwaarts. Uiteraard wil ik Peterhead even zien en vanwege Tomtom en de kleine weggetjes kom ik bij een prachtig weggetje met soms 20% afdaling en schitterende blikken op groene kliffen loodrecht uit de zee en met vissershaventjes in de luwte daarvan.

Het is nog steeds droog en zelfs grotendeels zonnig, toch besluit ik om vandaag eerder naar onderdak te zoeken. Ik kom uit in Macduff en rij bergop naar het Knowes Hotel.

Meteen bij binnenkomst denk ik aan Falty Towers, met name vanwege de grandeur van de naamborden en de leeftijd van het gebouw. Het personeel bestaat uit diverse jongeren van 18-25 jaar die op eigen wijze het ter ziele gaande hotel leven geven.

Het kost weinig maar dan moet je wel de douche (in een gangkast) en het toilet delen. De kamer is prima. Ik gooi de motorkoffers op bed en ga nog even een stukje rijden, immers lonkt de aanwezigheid van uitstekende whisky distilleerderijen in de directe omgeving.

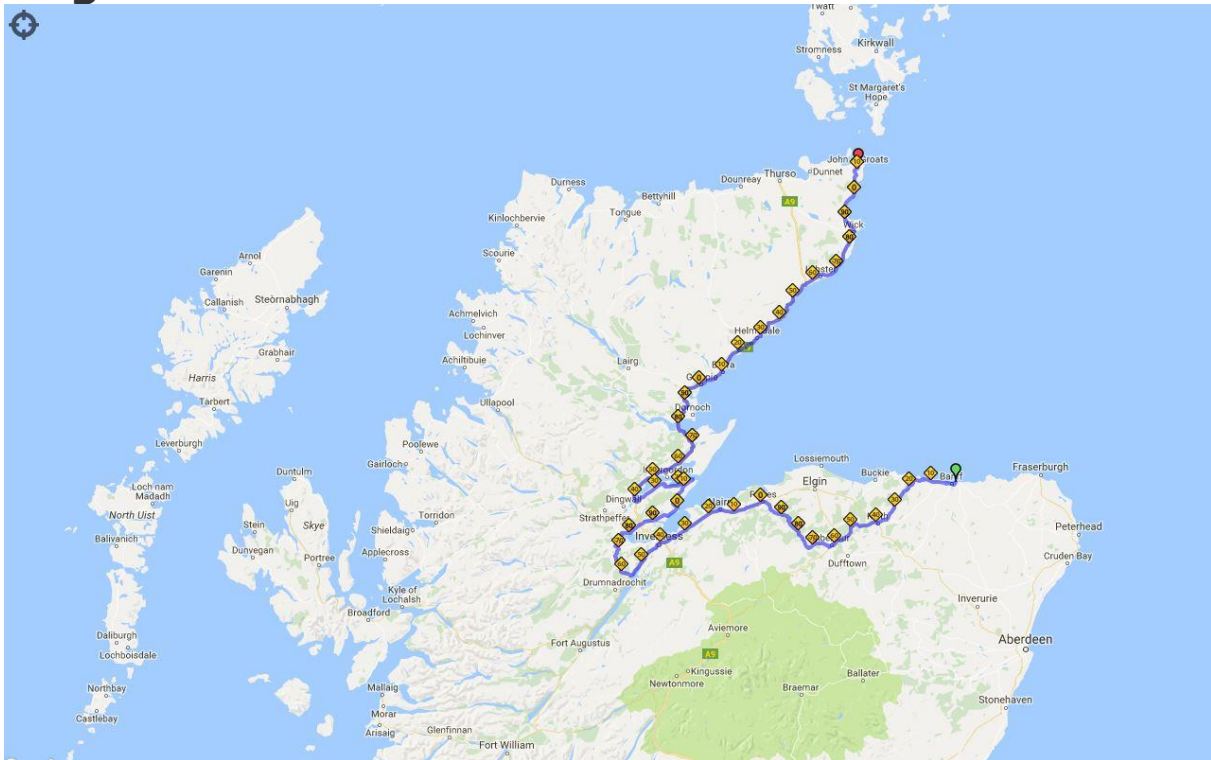
Via een subliem weggetje door graanvelden en bossen kom ik bij Glendronach en maak een paar fotos van het idyllische huisje, de stapels vaten en warehouse 5&10.

Weer terug in het hotel nemen we een bier en zitten in het zonnetje (!) te werken aan het verslag. Nog even, en we gaan eten.

Als ik binnenkom zit het personeel te eten uit takeaway bakjes. Als antwoord op mijn vraag blijkt dat het hotel gerund wordt door vrienden en vriendinnen van de 21 jarige zoon van de oud-eigenaar die " bezig is met andere dingen ". Toch gaan ze voor mij nu kipdingetjes maken waar ik blij van ga worden. Ben benieuwd.

Dag 4 Macduff John O'Groats

Wil die baas van 21 me een Full English Breakfast serveren. Dat is me te groot en te veel dus vraag ik gewoon wat brood en ham en kaas of zo, met koffie.

De koffie wordt een grote pot sterke thee (lees: slappe koffie) en daarbij wordt geserveerd : een grote witte bol met warme bacon en gesnipperde cheddar. Heerlijk. Maar ik neem me wel voor om vandaag groente en sla te zoeken. Ik schrijf nog even een beoordeling op Tripadvisor en maak mezelf en de motor klaar voor vertrek. De hele eenpersoonsmotorclub heeft er zin in.

Vanwege een andere hobby slaan we een binnenweg in op zoek naar Aberlour en Macallan aan de Spey rivier. Onderweg passeer ik nog de Isla rivier maar zie zo snel geen distillery. In Aberlour is dat wel anders. Een bierbrouwerij in Arcen is er niets bij, zo groot. Blijkt ook dat Glenlivet en Aberlour in dezelfde fabriek worden gemaakt.

En in Cardhu, naast Knockando, komen Johnny Walker en Carhu uit dezelfde bekwame brouwershanden. De klap op de vuurpijl is wel Macallan, die op zijn grond een bouwput heeft ter grootte van een hogesnelheidstreinstation. Hier komen een nieuwe stokerij en een enorm bezoekerscentrum (terwijl het huidige er ook mag zijn). Maakt het ambachtelijke en nostalgische hier ook plaats voor economie en winstbejag.

Als je kijkt naar de namen van de eigenaren/investeerders (Pernod en ....) dan zijn dat multi nationals met drank overnames wereldwijd, zij zullen wel weer voor ons gaan bepalen wat lekker is en wat betaalbaar....

Enmaals weer aan de kust rijden we dwars door Inverness. Bij het zien van een hardware store trekken we aan de rem en stappen naar binnen. Singh helpt ons aan een adapter voor Engelse stroom, want die uit Nederland werkte niet. Vanavond kunnen we onze apparatuur weer opladen.

Nog een klein ommetje naar Loch Ness, en een foto maken, je weet maar nooit! Helaas geen monster, maar wel mijn eerste kennismaking met de midgits. Kleine k vliegjes die om je heen zwermen. Gelukkig bijten deze niet.

Binnendoor rijden we, want er zal toch wel een ferry gaan, naar Cromarty aan het puntje van Black Isle. Niets te zien, dan maar weer terug. Helaas zonder een foto van het luisterrijke dorp te maken.

Na een lunch op straat met een pint melk en een broodje met sla, werp ik nog een blik op de Glenmorangie distillery. Prachtig gelegen aan de Dornoch Firth (monding van de rivier Dornoch in de Noordzee) ruikt het er heerlijk naar mout en ander brouwsel. En ook hier zijn investeerders bezig met nieuwbouw.

Nu laat ik de bossen en graanvelden achter en in de highlands worden de heuvels kaler. Dat wil zeggen, de heide die nu prachtig paars is en de gele brem nemen de begroeiing over. Dat leidt tot geweldige vergezichten, zeker omdat de wolkjes nouwelijks de zon iets in de weg leggen. Ik zoef voort totdat mijn blik valt op een vreemd icoon op het display. Zou het betekenen dat mijn koplamp stuk is?

In Wick sla ik Old Puntney over en ga naar de plaatselijke motorshop. De enige in de wijde 150 miles, dus ik heb geluk dat mijn lampje meteen wordt vervangen. Heerlijk dat paps en mams motorzaak op de foto willen. En nadat ze me getipt hebben over het Seaview Hotel in John O'Groats ga ik noordwaarts, tot het einde van de weg.

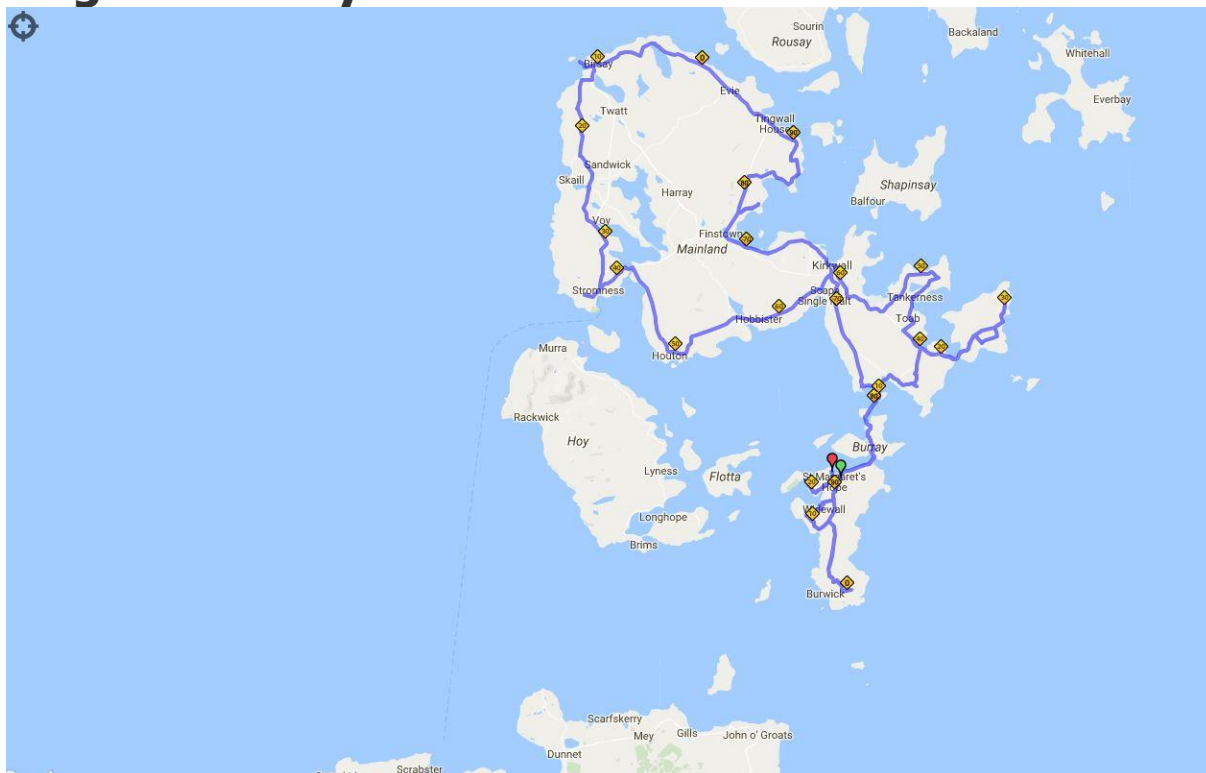
Een exemplaar van een groep wielrenners maakt van mij een selfie. De wielrenners hebben net de trip van Lands End naar hier voltooid en zijn nu "end-to-enders", ook een foto waard.

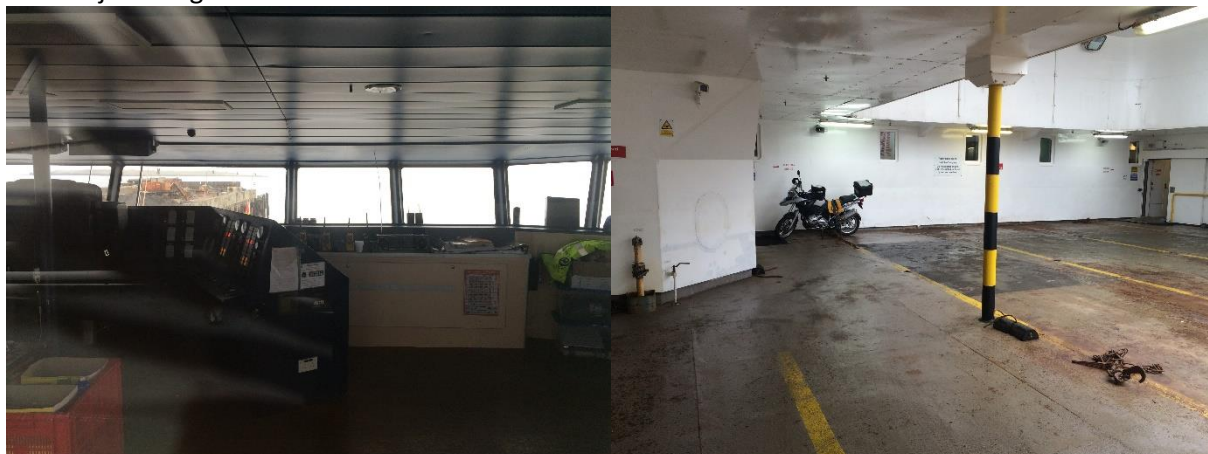
Het hotel is eigenlijk best goed van binnen. We gaan maar eens de versnaperingen uittesten. Nee, niet de dame van de foto maar van de 128 Whisky's op een rijtje achter de bar. Plus van bar-food met sla (grapje) en friet met vlees.

Dag 5 Oarkneys

Beetje onrustig geslapen. Ontbijtje was een muesli bol en instant koffie op mijn kamertje. Daarna zonder zijkoffers op weg naar de pont naar Orkney. Gisteren had ik me al aangemeld voor een plekje, wel moet ik nog betalen. De dame aan het loket weet mijn naam nog en ja hoor, als enige motorrijder mag ik als eerste aan boord.

Aan boord knoop ik een praatje aan met (ik noem hem Sean,) vertegenwoordiger van een groot elektronikamerk in Schotland. Samen verbazen we ons over de stupiditeit van een aantal ambtenaren om juist in dit gebied windmolens te plaatsen die de horizon vervuilen. Veel Schotten zijn de wieden een doorn in het oog.

Aan de overkant worden eerst de vrachtwagens uitgeladen, daarna de personenauto's enfin ik rij als laatste van boord. Geen punt, alle tijd.

De route gaat eerst even noordwaarts, langs de Churchill blokkades. In de toenmalige open doorgangen tussen eilandjes heeft Sir Winston schepen tot zinken gebracht zodat de Duitse U-boten niet stiekem de geleverde vloot konden aanvallen.

Ook bezoek ik kort de Italiaanse kapel: een barak met monumentale gevel, opgericht door de Italiaanse krijgsgevangenen uit de tweede wereldoorlog. Dan gaat het naar rechts het East Mainland eiland op.

Ik probeer wat witte weggetjes langs de kust en dit lukt half: vaak eindig ik op een boerenerf. Er wordt heel wat afgeboerd op Oarkney. Waar het weiland het water dreigt te raken zijn diverse mooie baaien, soms zelfs met zandstrand maar meestal met bewierde rotsen. Op veel plekken zie ik

beschermd natuurgebied en wandelpaden aangegeven en prompt eindig ik in een weiland bij The Gloup. Het aantal auto's op de parkeerplekken geeft aan dat er heel wat gewandeld wordt. Dit tussen aanhalingstekens, want vijf auto's op een parkeerplek is veel voor een regio waar je soms tien, twintig minuten niemand en niets tegenkomt.

Als ik denk om te tanken, je weet maar nooit, toont Tomtom een roestige en halfvergane installatie en verderop kun je alleen cash betalen. OK, tanken komt later wel, we gaan toch via Kirkwall naar het West Mainland eiland. In het centrum tanken we vol en gaan via Gorseness beginnen aan een prachtig rondje om de noord.

Gorseness Centrum bestaat overigens uit een rode telefooncel op een kruispunt. Dat kun je niet missen.

De weg rond het eiland toont dat er hier meer heuvels zijn die soms zelfs stille meertjes omringen, soms zie je zoet en zout water in één blik. Een ogenblik, dus. Dan weer komt er paars van hei in beeld, afgewisseld met groen van het gras en blauw van het water. En ondanks dat de hemel meest grijs en witgrijs is, priemt soms een klein zonnestraaltje door het wolkendek en zet het land in kleur. Zacht zovend met 60-80 per uur schiet het landschap aan me voorbij. Je zou bijna vergeten om te gaan eten.

Prompt kom ik in een dorpje met een reclamebord dat wijst naar het Palace Stores. Dat moet wat zijn in dit uitgestrekte niets. Klopt, maar ze hebben er wel een broodje gezond, melk, whisky-fudge (voor later) en benzine (heb ik even niet nodig). Op het terras (houten bankje) nuttig ik mijn lunch en vrolijk gaat de reis weer verder. Zie op de foto twee specimen van het gemiddelde volk dat ik in de dorpjes zie wandelen.

Zo jammer dat ik met de telefooncamera geen betere foto's kan maken, want heuvel na heuvel komen de mooiste plaatjes in beeld. Ondanks de grijze lucht is het genieten. En dan opeens komt hij in beeld : de Scapa Distilleerderij. Als ik ben afgestapt denk ik weer aan die borrel van gisteren en laat me in het bezoekerscentrum verwelkomen en verleiden tot het kopen van een fles.

Het zijn overigens twee flessen, zo zeldzaam, die ga ik bewaren. Op een internet veiling wordt nu al het dubbele geboden voor wat ik betaalde. Dat wordt me weer een verhaal als ik thuis ben.

PS. er is een B&B precies naast de brouwerij.

Het einde van de trip komt in zicht en ik rij terug via Kirkwall, onderweg kom ik de Highland Park brouwerij tegen en rij er even omheen. Aan de achterzijde zie ik een grote berg turf, dus het mout

wordt werkelijk met turf gedroogd! En omdat ik ook op het eiland veel graanvelden zie geloof ik dat de zilte smaak natuurlijk en verklaarbaar is. Thuis maar eens in verdiepen.

In het centrum aangekomen parkeer ik vlakbij de Kathedraal en loop een rondje door het centrum. Daar kom ik Sean de Schotse vertegenwoordiger weer tegen!
Op de terugweg meld ik me bij de Ferry, nog een uurtje voor we gaan boarden, dus rij ik nog even naar het zuidelijke staartje van Sandwick eiland zodat mijn opdracht om langs de kust te rijden is voldaan.

Dan aan boord raak ik weer aan de praat met Sean, niets speciaals, gewoon aardig.

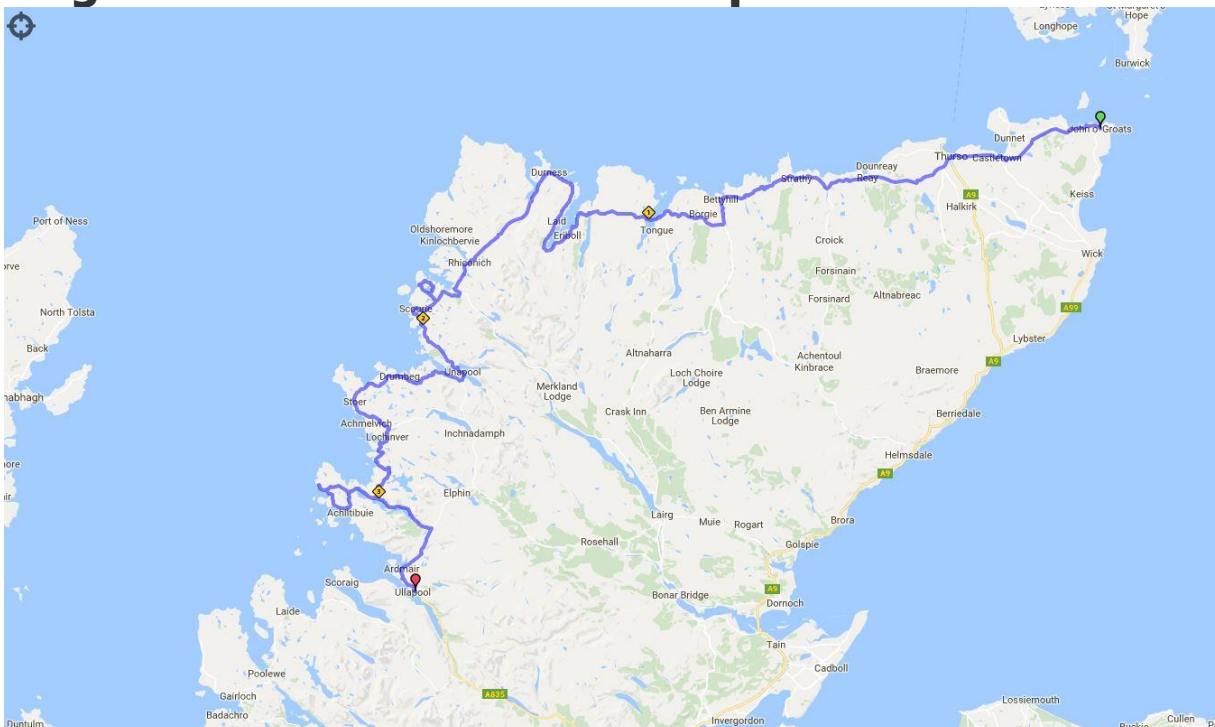

Tot ik in de lounge aan het verslag ga werken, met een kop sterke koffie (scepje vriesdroogpoederkoffie extra, zelf heet water toevoegen) en een snickers. De tijd vliegt en als het donkerder begint te worden vanwege de bewolking rij ik naar het hotel . . . En nog iets verder naar het werkelijke Noord-Oost puntje van Schotland: Duncansby Head.

De eerste miezerdruppels verschijnen en de bewolking wordt mist. Ben benieuwd wat morgen gaat brengen.

Dag 6 John O'Groats naar Ullapool

Vandaag de mooiste stukken Highland gezien. Kan niet anders. De hele motorclub heeft genoten, de oh's en ah's waren niet van de lucht. Ik wil niet opscheppen, maar van alle mooiste foto's die ooit van Schotland gemaakt zijn : ik heb het live meegemaakt.

Het begon vanmorgen een beetje fris met hooghangende bewolking. Eenmaal onderweg begon de zon te schijnen en joeg alle wolken terug tot behapbare proporties. Na het dorpje Bettyhill ben ik even binnendoor gaan rijden, een heerlijke singletrack met blikken op klifkusten, maar ook op zandstranden en duinen. Net voor het dorpje Thurso wil ik tanken maar er staat een keurig bord "sorry, no fuel". Dat kan je dus gebeuren, de tip om te tanken wanneer het kan is een goede tip. Gisteren hoorde ik van de NorthCoast500, het Schotse antwoord op de Route 66. Dit is een bijzonder goed alternatief voor de route die ik rij. Een groot deel komt overeen, kleine uitstapjes nog dichter aan de kust kan ik aanbevelen. Diverse keren staan er bordjes langs de weg die wijzen naar de coastal route of naar scenic roads: doen! Maar terug naar vandaag.

Na Thurso wordt de weg een stuk smaller. En mooier qua uitzichten, we komen echt in de highlands. Links zie ik ze al liggen, puisten van bruin en groen met rechts de graslanden en de Atlantische Oceaan. En als de weg nog smaller wordt na Tongue is het genieten van de wisselende landschappen echt begonnen.

Het is niets voor mij om lyrisch te worden, toch vind ik het een eer en een heerlijkheid dat ik dit mag meemaken. Zulk mooi weer, fantastisch afwisselend landschap, nooit saai. Dat ik dit kan meemaken met een lekker warm pak, warme droge laarzen en handschoenen, stille helm. Dat ik gezond ben en financieel in de gelegenheid om twee weken vakantie te nemen. Ik geniet met volle teugen en tel mijn zegeningen.

Als ik in de buurt van Durness kom verbaast het landschap me alweer: zandstrand en duinen, bergen en hostels, hutjes en kasteeltjes. Alles op een paar vierkante kilometer vol toeristenpret. Met een spar met tankstation. Samen met een tweetal Britten bestuderen we de kaart. Zij rijden vast die NorthCoast500 en moeten vanavond in Inverness zijn. Ik zie dat er leuke omweg mogelijk is naar Foindle, Fanagmore en Tarbet. Unbelievable. Nicht zu fassen. Incroyable. Ik zeg het je want het is met geen pen te beschrijven hoe mooi. Rotsen links rechts, watertje en meertjes voor en achter. Groen met paars komt op je af. Een smal grijs asfaltlint kronkelt met soms 20% op en neer en linksom rechtsom. Schakelen, kijken, ruiken, voelen. Alle zintuigen tegelijk onbewust bezig met motorrijden pur sang. Je concentreert niet eens meer maar rijd op gevoel, onbewust twee, drie, rem, kijk ruik, schakel, rem, gas. . . . Ik moet even stoppen en op adem komen. Motor uit, rust aan.

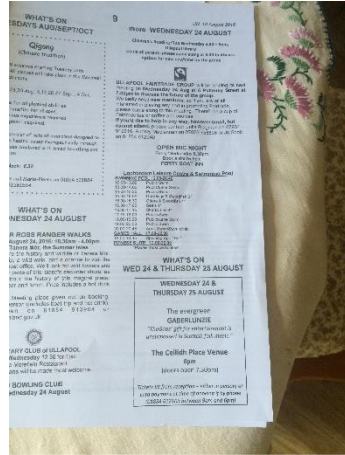
Helm af en lekker een appeltje eten, uitzicht over een meertje. Het duurt een kwartier tot ik in de verte een auto hoor aankomen. Eenmaal de hoek om remt hij af en informeert of alles goed is. Uitstekend meneer, maar bedankt voor je zorgen. De rust keert terug. Tegelijk met de onrust om weer te gaan rijden. Pas tien kilometer na Tarbet kom ik weer op de normale weg. En besluit om zo meteen weer een rondje om te maken bij Drumbeg en Stoer. Met als tevredenstellend resultaat dat ik glimlach ingebrand krijg, dat krijg je met helm open en volle zonneshijn. Hierdoor eindig ik in Lochinver op een terras is de zon voor een sterke kop koffie en een appelgebak met room. Sommige dingen moeten nu eenmaal gebeuren. En met deze calorieën in de buik kan ik het aan om naar Reiff te rijden: een gehucht aan het einde van de weg. Diverse schapen, geiten, kippen en fazanten proberen me ervan af te houden, vergeefs. Het einde van de weg wordt gekenmerkt met het bord "no parking, turn only".

Via Polbain keer ik terug naar de bewoonde wereld, maar niet na nog een paar adembenemende vergezichten vastgelegd te hebben. Al beseft ik dat wat ik vandaag gezien heb onmogelijk kan worden weergegeven met een paar snapshots van een Iphone. Ik rij naar Ullapool voor een B&B dat ik vind aan de Marketstreet. Een zolderkamer bij een ouder echtpaar. Hij is hobbyist en zij een moeke. Pruttels van haar en rommel van hem vullen de woonkamer en de achtertuin. Van aluminium pui tot oude zeilboot, via dakpannen en houtstapels. Van alle markten thuis.

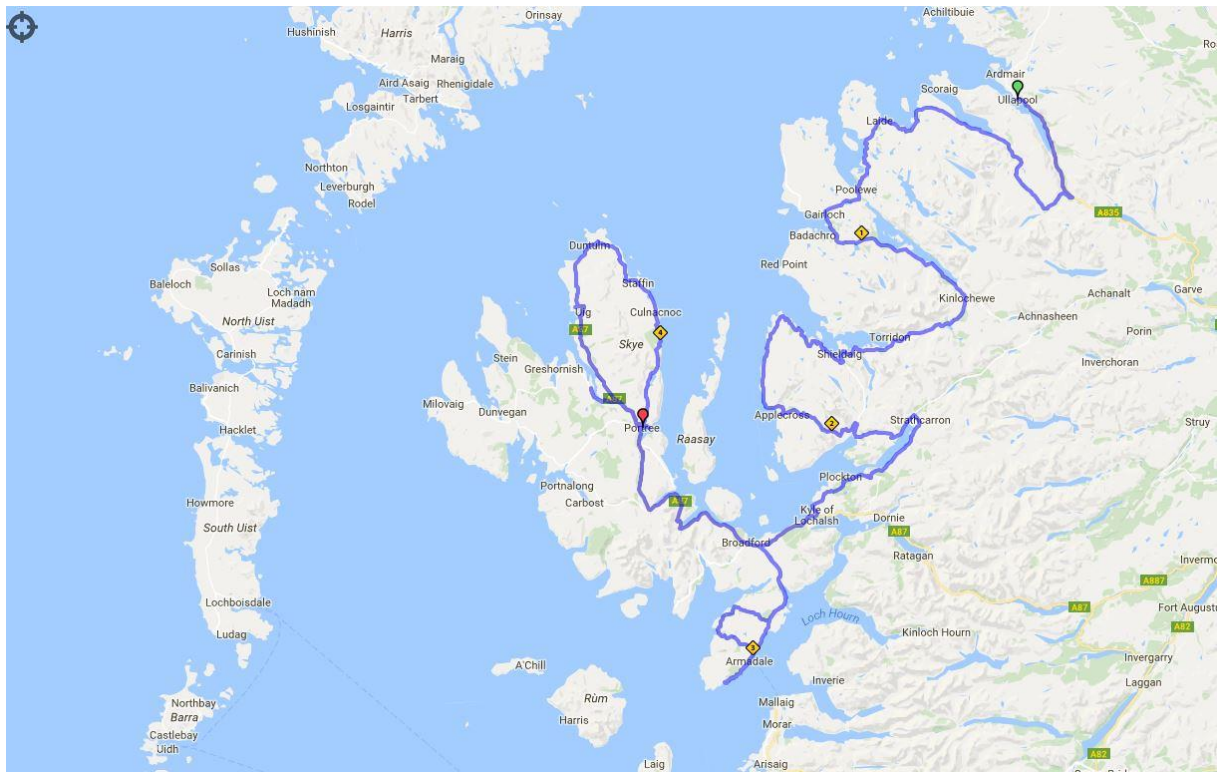

Als de motor staat en de kleren zijn gewisseld loop ik naar het centrum voor een biertje en een hapje. Het centrale restaurant heeft personeel dat een Erdinger Weizen niet van een strong lager kan onderscheiden. Dus na een halfuur vergeefs internetten zoek ik een ander restaurant. Op straat vraag ik aan een dame advies. Sandra uit Ullapool wijst me een restaurant met ander voedsel dan friet en vet.

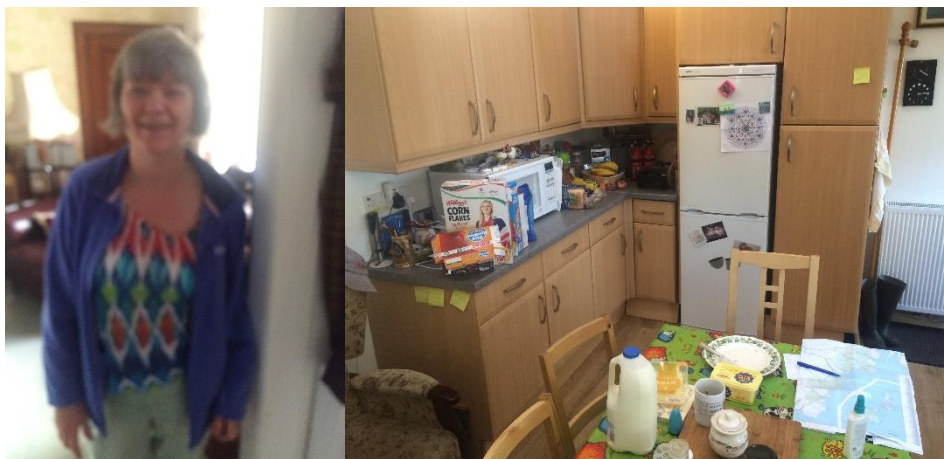

Komt uit de buurt maar woonde jaren in Engeland dus was haar accent kwijtgeraakt. Samen lopen we naar het restaurant waar zij toevallig ook naartoe gaat. Er speelt daar ook een Schotse Live band. Geen idee hoe laat.

Dag 7 Ullapool naar Skye

Ik zit 's avonds helemaal alleen in een grote, lege eetzaal en heb goedkoop pubfood gegeten. Hoe is dat gekomen? Wel, het begon vanmorgen vroeg in Ullapool. Na een nacht op het zolderkamertje daal ik het krakende houten trappetje af en ga naar de keuken. Daar zit moeders driftig te bellen en vaders legt uit dat er mogelijk een stroomstoring komt. Grappig dat ze allebei eerst Schots tegen me praten en dan zichzelf vertalen naar het Engels.

Het is Bed and Breakfast maar het ontbijt moet ik zelf regelen, zelf bordje pakken en brood zoeken. Zelf de koelkast induiken en kaas en boter zoeken. Een beetje vreemd, wereldvreemd. De koffie maakt mevrouw MacDonald zelf, tijdens het praten over ditjes en datjes en het nerveus giechelen daar tussendoor. Ik hoop niet dat ze dit verslag gaat lezen, maar al met al ervaar ik een hoog Harry Potter Drezels en Tovenaars gehalte. Inclusief het moment waarop de man des huizes naar zijn werk gaat: ik verwachtte een groene flits of een bezem of zo. Maar nee, ploeps was hij weg. Zij giechelt maar weer eens. Waar zit de uil?

Als de tandjes gepoetst zijn en de koffers op de motor zitten, schrijf ik nog een spreuk in het toverboek (gastenboek) en ga op weg. Ik laat Tomtom de route uitzetten naar Applecross, één van de hoogtepunten van de NC500. Onderweg merk je aan het pikken op je hoofd en wangen, als het scherm openstaat, dat er veel midgets in de lucht hangen. Dus hoewel het kwik boven de 20 komt (denk ik, te zien aan de grote hoeveelheden korte broeken en t-shirts; gelukkig dragen de Schotse dames geen korte rokjes) hou ik de halsdoek om en het vizier gesloten, grotendeels van de rit. De weg naar Applecross is een op en neer geslinger met 90% singletrack en dus om de haverklap stoppen en uitwijken op passing places. De weg na Applecross voegt daar nog eens stijgingen van 20% en meer aan toe. Borden waarschuwen dat deze weg bij winterse condities niet begaanbaar is. Behalve deze laatste route, die best spectaculair genoemd mag worden, voert de route vandaag veel door bebost gebied. Soms sparren en dennen, maar vaker loof met struiken. Soms dus zonder vergezichten. Maar soms ook weer wel, waarbij op de lochs vaker bootjes varen. Dat geeft meer kleur aan het landschap.

Zaterdag komt Odile aan in Edinburgh: zij wil eigenlijk ook Skye wel eens zien. Maar dat eiland ligt toch wel een best eind daarvandaan en ik zit er nu vlakbij. Als ik samen met de hele club op de kaart kijk zijn er volop mooie en interessante (schier-)eilanden dichterbij Glasgow, dus besluiten we vandaag een blik op Skye te werpen, dat vrijdag af te ronden met een afdaling richting zuiden en dan zaterdag zien waar we terecht gaan komen. Dus de motoren weer gestart en naar de brug bij Kylo of Lochalsh.

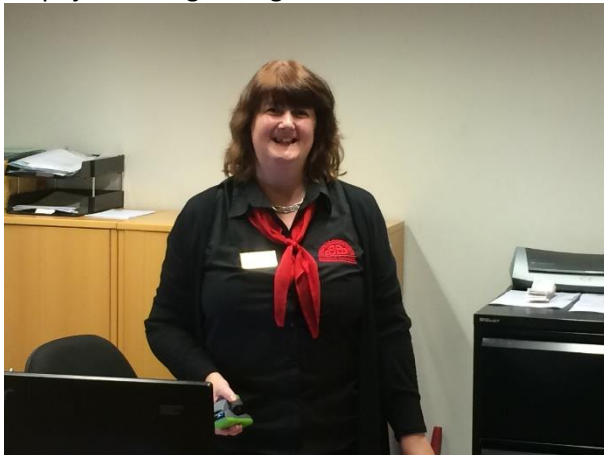
De eerste indruk van het eiland is een klein beetje teleurstellend. Inderdaad kaal en met een paar hoge steile heuvels waar niets op groeit. Maar niet die oh's en ah's uitlokkende vergezichten. Ook de brede wegen waar men met 120 overheen raast werken niet mee. Op zoek naar de "skye experience" zoek ik, helemaal onderin richting Ardvasar, de binnenlanden op maar kom weer terecht

op de links-rechts-op-en-neer wegen die ik ken van de echte Highlands, maar dan zonder de spectaculaire kleuren en meertjes. Helaas. Dan maar het eiland uitstulpsel recht naar boven richting Staffin en Duntulum bezoeken. Uiteraard mooie blikken over zeewater rechts en bergen links. Met uitzondering van een aanstaande zonsondergang niet wereldschokkend.

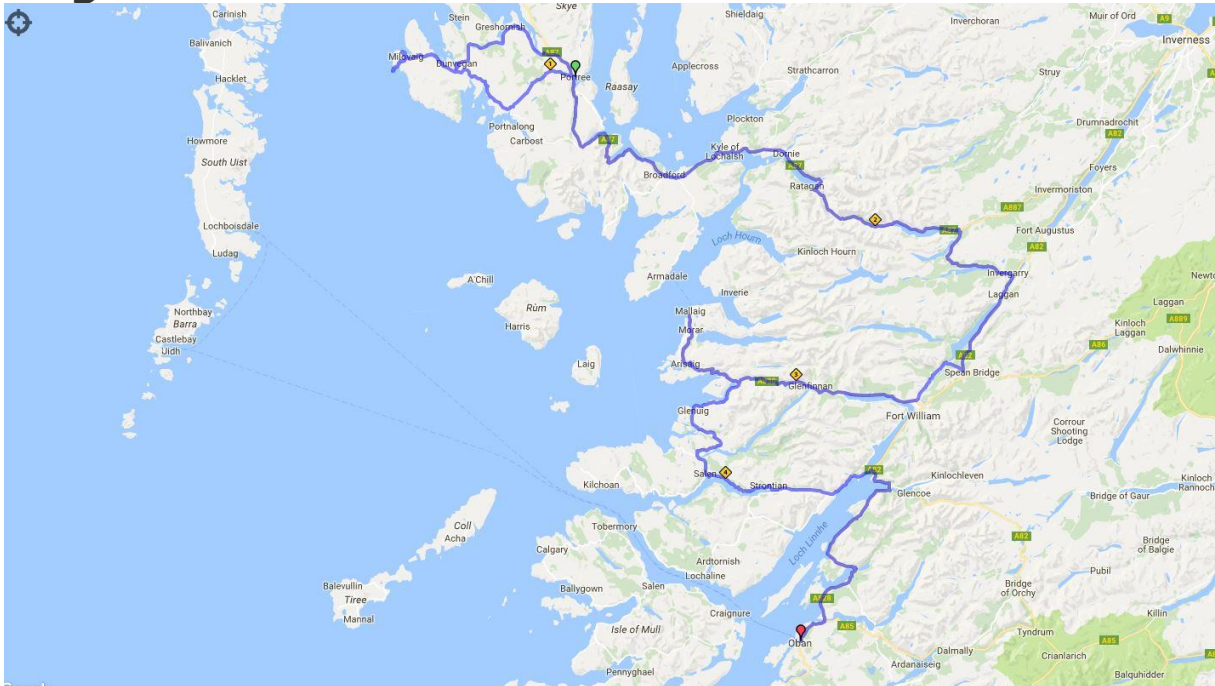
Dus met een gevoel van : "okee, dan gaan we maar eens lekker motorrijden in plaats van mooie plaatjes kijken" gaat het gas iets meer open en ga ik op weg naar een bedstee voor de nacht. En dat valt niet mee. Onderweg naar de grote stad Portree zijn alle B&B's volgeboekt. Op het vasteland was het geen probleem een kamer te krijgen, maar op het meer toeristisch ingestelde Skye is dat anders. Zelfs de campings zitten vol. Dat wordt dus een probleem.

Ik vraag nog maar eens bij Hotel Royaal maar daar hebben ze alleen nog een double room voor £140,-. Mooi niet, ik ga verder zoeken. Alleen kan ik zoeken wat ik wil, behalve een kamer van £180 in Hotel Portree is alles bezet, vol. Na een half uur door de omgeving rijden zwicht ik en ga naar hotel Royaal. Ik vraag aan receptioniste Mo of ze me een béetje kan helpen. En ze zakt zomaar £40,- met de prijs. Ik half gelukkig met een dure kamer. Maar wel een met een uitzicht.

Als ik wil gaan eten ga ik naar het italiaanse restaurant dat deel uitmaakt van het horeca hoekje van hotel royaal. Het is 20:45 en om 21:00 sluit normaliter de keuken en het restaurant is driekwart gevuld. Maar als ik vraag om een "table for one" is er geen plaats, alleen voor families en grote groepen. Misschien wil ik straks terugkomen? Mooi niet. Ik ga naar de kroeg. En als ik daar wil eten wordt ik verwezen naar de zaal achter het café. En dat is de ontbijtzaal van het hotel. Leeg op dit tijdstip. Met alleen een Hollander die een hamburger eet, biertje drinkt en zijn verslag van de dag schrijft. Het financiële tegenvallertje zal morgen deels worden goedgeemaakt. Maar dat weet hij nog niet.

Dag 8 van Portree naar Oban

GUESTWIFI1

Ignorant : het is gueswif1.

Ik denk : "wat horen de oren?". Het is nacht in Schotland. Buiten is het gaan regenen. Dat hoor ik. Aan het gedruppel. Ik denk : "Gruwel", en draai me om. Het uitzicht uit mijn hotelkamer is overigens prachtig. Water, bootjes, bergen. En dat voor een fractie van de prijs, nou ja, een grote fractie, een meerderheid zelfs. Maar mij hoor je niet klagen. Ik draai me weer om en zo wordt het al snel zeven uur. Dertig.

Tijd voor het ontbijt, email checken : "Hé, alweer een aanvraag voor een mooie klus". Snel beantwoorden valt niet mee met het beperkte Internet maar het lukt. Het ontbijt is deels 'continental' en op verzoek "full scottish" met de keuze tussen vlees en vis. Ik hou me bij continentaal met fruit en yoghurt, kan ik vanavond weer uit mijn dak gaan. Het lukt me bijna om twee oude oud-Engelse kwekantes van 80 plus aan mijn ontbijttafel te lokken. Als het diner was geweest hadden ze plaatsgenomen, lachen ze me toe, maar tja, ontbijt is anders.

Op deze manier wordt het negen voordat ik voor het hotel en half dubbelgeparkeerd de koffers op de motor heb. Komt goed uit want het is inmiddels droog geworden. Bij het ophalen van de motor schiet het kinbandje los en valt de helm met het scherm naar beneden op de grond. GRrr, een grote kras middenvoor het blikveld. Bovendien heeft een malloot zijn auto zo strak naast mijn motor geplaatst dat ik hem ternauwernood kan weg manoeuvreren. "How long you stay here?" vraagt een pinnig mens dat met haar autootje liefst zonder stuurbeweging wil weggrijden. Ikzelf sta met één arm al in de mouw mijn jas aan te trekken en zeg "You will have to wait 20 seconds", waarop het hotelpersoneel moet lachen en de pin wegtrekt. Maar in de consternatie vertrek ik zonder het diner van gisteren te hebben betaald. Daar kom ik uren later en honderd kilometer verder achter.

Om Skye af te ronden ga ik vanmorgen naar het westen. Naar het zwaar bewolkte Milovaig met een stukje verderop het meesr weste punt van Skye. Het is omdat het de binnenste Hybriden zijn, maar anders. . .

Zonder gekheid, ik wist dat niet van dat meest weste punt. Onderweg vroeg ik twee mensen met hond waar de Talisker distilleerderij is. Dan had ik me vergist en moest niet naar Colbos maar naar Carbos! En omdat zij me de tip gaven ben ik nog even naar 'de west' gereden. Toch wel mooi.

De weg naar de west is overigens een soort van doodlopend. Je rijdt zo'n 20 a 30 kilometer slingerend langs velden en heuvels. Het valt me op dat er heel veel kleine witte huisjes gebouwd zijn tegen de heuvels. In goede staat verkerend wat duidt op bewoning door mensen van buiten Skye. Veel vakantievierders derhalve. Toerisme. Dat is natuurlijk waar Skye om bekend staat.

Bij een opgeknapt gebouw stop ik om wat regionaal zilver te kopen als aandenken aan Skye, een cadeautje voor Odile. De kunstenaar die de sieraden ontwerpt komt van Skye, de dame die me helpt is echter onvervalst Amerikaanse inclusief "Have a nice day!"

Als ik Tomtom de sporen naar Carbos geef, kom ik verdorie weer op die saaie drukke weg naar Portree die ik gisteren al drie keer gereden heb, alleen nu met af en toe spetterregen. Eenmaal bij het bekende tankstation blijkt dat er twee Carbossen zijn: de foute waar ik net doorheen ben gereden, en de goeie met Talisker. Ik besluit het eiland terstond te verlaten. Binnen een uur sta ik weer op het Scotse vasteland en eet mijn sandwich met pakje melk.

De zon begint weer te schijnen. Eventjes. Onderweg naar Inverinate gaat het plenzen. Daarna naar rechts waar de gaten in de wolken vallen, richting Mallaig Vaig. Toch komen er nog twee buien naar beneden voor ik in de zon mezelf vastleg met de zee op de achtergrond.

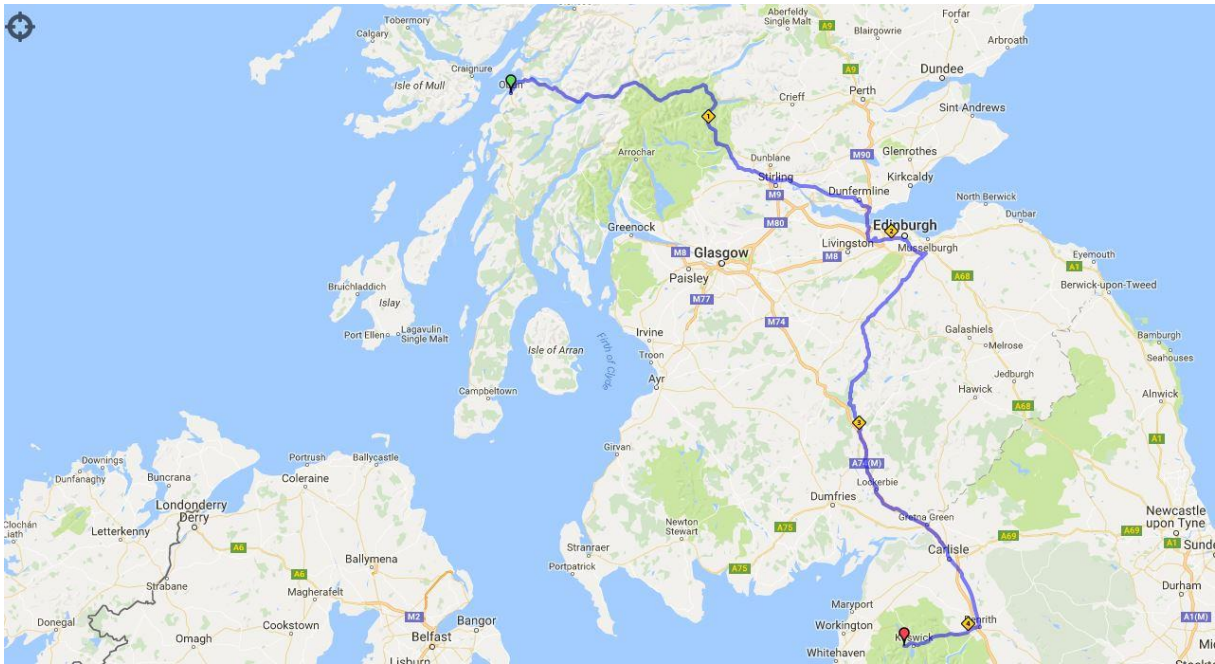

Omdat het een doodlopende weg is ga ik 25 km terug (over de zotheid van het hele plan gesproken) om het rondje naar Slaten en Strontian. Om een omweg van 80 km te besparen neem ik de pont bij Ardgour. En met af en toe wat miezer rij ik de laatste 50 km naar Oban. Tot mijn geluk stikt het daar van de B&B's en restaurantjes en pubs en zo. Binnen 10 minuten staan de koffers op een knus warm kamertje van Hamilton House B&B. Das wel iets anders dan 50 km zoeken op Skye.

Blij loop ik naar het centrum en passeer en passant nog de Oban Distilleerderij. Geen tijd, op naar de plaatselijke Italiaan, neem een pizza en schrijf mijn verslagje. Morgen ochtend drie uurtjes rijden en dan zie ik Odile weer.

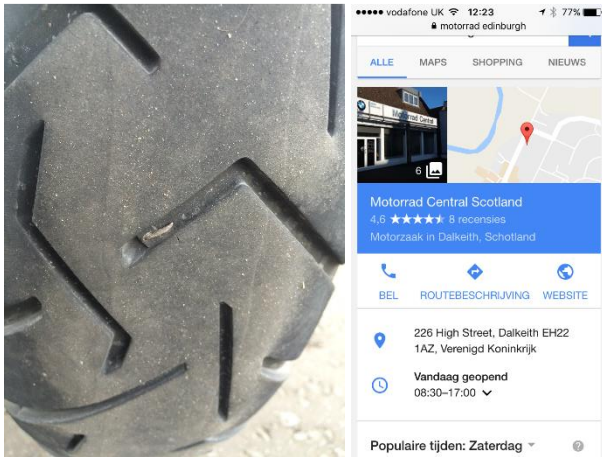
Dag 9 Oban Edinburgh Braintwaite : einde deel 1

Vandaag is het einde van deel 1 van mijn rondje Verenigd Koninkrijk, BRound of A Shape of a Nation. Ik stop even met het volgen van de kustlijn en ga naar Edinburgh om Odile op te halen. Eerst nog even een ontbijtje bij Schotsman Hamiltonhouse, een prima B&B in Oban.

Dan over de binnenwegen richting Stirling over toch wel een mooie bergweg via Tyndrum. Tomtom is ingesteld om snelwegen te vermijden, dat betekent dat ik via Dunfermline weer over de middelste van de bruggen over de Forth rij, met links de iconische stalen spoorwegbrug en rechts de nog net niet afgemaakte snelweg-hangbrug. En via achterafweggetjes, immers rij ik zonder snelwegen, bereik ik het vliegveld en ontloop allerhande slagbomen om zo dicht mogelijk bij de ingang te kunnen parkeren. Dan koffie en wachten op het vliegtuig met Odile aan boord.

Als ik de motor op de middenbok zet kijk ik eens belangstellend en met een beetje spijt naar het vlak geworden profiel van mij Pirelli's. En precies in mijn blikveld zie ik de resten van een spijker. Dat ziet er niet goed uit. Ik google naar motorcycle tyres edinburgh en bel de bovenste. Die heeft geen tijd maar geeft de tip om te bellen met BMW Motorrad Edinburgh. Die willen er wel naar kijken. Dus als Odile is aangekomen (hug hug knuffel) en achterop zit, rijden we naar de BMW motorzaak in Dalkeith.

BMW Tony constateert dat de spijker door het loopvlak is gegaan. De "pfffftt" is duidelijk: de Pirellis hebben de geest gegeven. Na een kort telefoontje met mijn bandenadviseur Wim Boks van Boks Motyre maak ik de juiste keuze voor 2 nieuwe banden. Als wij gaan lunchen worden de banden gewisseld. In de broodjeszaak kletsen we wat met de aardige dames en prompt krijgt Odile de huisgemaakte soep van de dag als kadootje van de zaak. Weer een foto moment.

Na het voldoen van de rekening krijgen we van BMW Peter nog een aantal tips: vanwege het Edinburgh festival is er in de wijde omgeving geen kamer meer te krijgen, of tegen woekerprijzen. Bovendien wordt het afgeraden om als buitenlander met eigen motor naar Edinburgh te gaan vanwege een onverklaarbaar hoog aantal diefstallen. Omdat we eigenlijk toch naar het Lake District willen, geeft BMW Peter een perfecte route en zelfs advies voor een hotelletje. Waar we uiteindelijk ook belanden.

Foto van Peter en Tony.

En vanaf dit moment is deel 1 van het verslag echt afgelopen. Als ik snel de balans opmaak heb ik voor deel 1 een kleine 3000 kilometer nodig gehad. Soms stukjes saai maar over het algemeen wonderbaarlijk verrassend leuk. En voor wie de foto's van het Lake District avontuur wil zien, die komt maar eens langs. Dan zit er ook wellicht een whiskietje aan vast.

Route ook te zien op : <http://www.afstandmeten.nl/index.php?id=1825067>

